

Osudové obrazy z doby mého duchovního žákovství

Ludwig Polzer-Hoditz

VIII. obraz 26. října 1932

*Kaple Václava-Přemysla v Chrámu sv. Víta na
Hradčanech v Praze. Vcházím spolu s Maňou.*

Já: Sešli jsme se ve vážné době,
mocnosti osudu tomu tak chtěly,
ve službě oněch národů, jež po
staletí v rozepři jsou drženy
panující mocí temných sil.
Na posvátném místě jsme teď zde, zasvěceném
dědici velkých duchovních předků, usilujícímu o
království ducha.
Václav padl rukou bratrovraha,
jako padl kdysi Remus rukou Romulovou,
tak padl Václav rukou Boleslava.
Ještě působí, to vlčice plémě, a žádá oběť na
přelomu věku, jemuž kyne duchovní říše
budoucnosti.
Když do Michaelovy školy tě za mnou přivedl
tvůj otec, mohl jsem v tvých očích číst věrnost
duchu,

jež mi čisté myšlení a jistotu vůle zaručuje.
A co pak následovalo,
ukázala mi duchovní cesta,
jíž se v pospolitosti chceme ubírat.
Nechť je zde slavnostně přijat úkol, jenž bude
sloužit budoucnosti: harmonii vytvářet tam, kde
římské síly chtějí pouze boj.

Maňa: Ó, jak jsem ti vděčná, že jsem se
mohla naučit, jak sloužit Michaelovi, a
skrze něj tomuto slovanskému národu,
aby se učil poznávat sám sebe, protože
jen sebezpoznání k poznání světa může
vést.
Cítím, že mě vede velký učitel, jehož jsi
následoval tolik let, o němž mi můj otec jako
dítěti mnohdy vyprávěl.
Ve snu ke mně často přichází, a při probuzení
cítím novou sílu a novou odvahu.
Před pár dní jsem měla sen [15. 10. 1932].
Pohlížela jsem na Karlštejn, na každou
jednotlivost toho hradu, dlouho jsem naň
pohlížela...
Tu otevřela se dobře skrytá místnost, v níž
spatřila jsem velké knihy, krásně vázané v
plátně, jež bylo pomalováno

&

těmi nejpodivuhodnějšími květinami.
Zlatým písmem byla zanesena jména, jež jsem ve
snu mohla číst.
Věděla jsem též, že v nich lze najít tu nejhlubší
moudrost.
Nad Karlštejnem jsem viděla vznášet se postavu.
Věděla jsem, že žije,
byť se i zdálo, že je nehybná,
zahalena v temné přítmí.
Pak slyšela jsem hlas, který ke mně pravil:
„Není to Václav, koho zříš,
to veliký Karel se vznáší nad svým hradem.“
Tak hluboko se ten zážitek nořil do mého srdce, že
musela jsem zkrřížit paže před svou hrudí.
Pak procitla jsem a na tebe jsem myslela.
Tak silně zůstal v duši tento obraz,
který skutečnější byl,
než to lze kdy smysly zažít.

Já: Ten velký Karel z lůna Přemyslovny
měl k hledání ducha sklon.
Žila v něm vzpomínka,
jež v mystériích staré moudrosti má původ.
Václav-Přemysl byl mu vzorem.
Hrad, který postavil,
dává znát, jak hluboké bylo jeho zření ducha, jež z
předešlých svých životů přinesl si s sebou v
současnost.
Náš velký duchovní učitel nám pravil:
Zlatá kaple kříže svátého na nejvyšším místě
hradu

je napodobením zcela vědomého druhu
hradu svätého grálu,
jak stojí v světech duchovních.
Bratrstvo Rosae et Crucis přijalo Karla do
svého duchovního řádu. Tak mohl tolik
vykonat pro toto město-práh.

Růžový kříž, jenž ti předávám, nechť ti je
symbolem pravého žití.
Ať tě nikdy neopustí úsilí
hledat pravou cestu do duchovní země.
Od velkého učitele doby současné
chtěl bych ti vyprosit,
aby zapsal tě do knihy
věčné mystiky,
jako zapsal kdysi před lety i mě. Německý
muž a slovanská žena, spojení zde stojíme
slibem, že sloužit budeme oběma národům.
Aby je harmonie jednou spojila,
jak si to žádá světový plán,
jak usilovali o to Václav s Jindřichem.
A až opustíme tuto zemskou pláň, spojí nás
ten slib s ještě větší silou.
Velká pak bude na zemi
síla působení,
až na zemi se zase vrátíme.

Maňa: Ten kříž s růžemi
beru z tvých rukou.
Nechť mi navždy připomíná,
abych ve své duši chovala
Kristova slova lásky.

Duchovní věrnost chci ti navždy dát,
a naše touha
po harmonii bratrských národů ať
zárukou je nerozdělitelnosti
duchovního společenství nás dvou,
ve službě Michaelově, s jeho pomocí.

*Vyjdou z kaple do chrámu a zůstanou stát před
královskými hrobkami.*

*Já: Habsburk, Lucemburský, jeho ženy, král Jiří
z Poděbrad!
Tady leží sjednocení v Chrámu
svátého Víta, mučedníka a velkého
léčitele.
Rozpory jsou odváty,
Řím je má za kacíře.
Pravému křesťanství však stáli blíže
než Řím může seznat.
Jako spojovací článek v běhu času zdá
se, že stojí na cestě poznání v
prostoru města-prahu.
Tu stojí Václav, Karel
a drží stráž,
aby římské nevíťezilo*

nad pravým křesťanstvím, dokud
velcí učitelé ne sestoupí na zem,
aby obnovili kulturu, jež z těchto
bratrských národů pak bude moci
povstat.

Maňa: Jejich duše na nás shlížejí.
Mysleme na ně bez ustání a
vracejme se v toto místo.
Ať vědí,
že pozemskými lidmi nejsou
zapomenuti.

Já: Vy, bratři všichni!
doby minulé, současné i budoucí,
vezměte nás do svého středu ku
práci na stavbě chrámu lidství.

*